

Růže a trní

Povídky

Jiří Grant

Jiří Grant

RŮŽE A TRNÍ

Povídky

Copyright

Autor: Jiří Grant

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-53-1 (ePub)

978-80-87976-54-8 (mobipocket)

978-80-87976-55-5 (pdf)

NEVĚRA

Vstává se mi báječně. Lehce vyklouznu z postele, abych Sandru nevzbudil. Mám ji rád. Je to hodná holka. Ale já už jsem myšlenkami úplně jinde. Snídat nebudu. Spěchám do firmy. Firma, ta mě poslední dobou drží na nohou. Práce ve firmě, práce s Lindou...

Linda, Linda, Linda.

Linda milá, Linda voňavá, Linda čistá tělem i duší. Je to právě ona, která mě na těch nohou drží.

Tak, ještě uvázat kravatu a upravit vlasy. Vždy jsem si potrpěl na perfektní vizáž. Dnes je krásně. Sotva jsem otevřel dveře, pohladil mě sice chladnější, ale lehký větřík a sluníčko už začalo prosvítat ranním oparem. Rychle sedám do auta a vyrážím.

Po chvíli sedím v kanceláři a netrpělivě počítám minuty. Jindy už tady přece bývá...

Popíjím kávu, ale v duchu už se těším na tu, kterou mi přinese. Otevřou se dveře, vstoupí, usměje se, přehodí si rukou vlasy, pohladí si sukni na zadku a najednou vždy vím, že má smysl být na světě. Procházím si materiálové ceníky a snažím se nemyslet jenom na ni.

Konečně... Dveře se otevřely a opět slyším to něžné, „ahoj Eriku.“ „Ahoj Lindo.“ Setkáváme se očima a více už ani není potřeba říkat. Její tělo se něžně zavlnilo, když nesla kávu a musela se vyhnout květinám, které se nám, Bůh ví proč, opravdu požehnaně rozrostly. Položila šálky na stůl, opřela se o něj a naklonila ke mně hlavu. Její krásné dlouhé vlasy se zastavily nad mým ramenem a příjemně voněly.

Začalo to před pár týdny. Firemní večírek se rozbíhal jen pomalu. Všichni vyslechli bez velkého zaujetí několik samolibých zdravic vedení a zábava mohla začít. Po oficiálním programu jsem původně chtěl odejít. Lindu jsem

uviděl až u vchodu. Stála, koukala smutnýma očima na bavící se kolegy a na první pohled bylo jasné, že se tu necítí dobře.

„Vás ještě neznám,“ prohodil jsem jen tak, když jsem ji míjel, aniž jsem měl úmyslu se nějak dál vybavovat.

„Zato já vás ano,“ odpověděla příjemným hlasem a trochu se pousmála.

Bylo vidět, že jí chybí společnost. Nabídl jsem jí skleničku pití a místo u stolku. Dali jsme se do řeči a najednou jsme si povídali, jako bychom se znali deset let.

Přišla do firmy teprve měsíc před večírkem a z toho byla ještě tři týdny nemocná. Asi bych se choval jinak, kdybych už tehdy věděl, že od příštího týdne má nastoupit na místo mé sekretářky, která odcházela do jistě zaslouženého důchodu. Alespoň podle věku, určitě zaslouženého. Ale tehdy mělo být asi vše tak, jak se stalo. Nemohl jsem z mé nové známé po chvíli spustit oči. Byla vtipná a něčím mě už od počátku přitahovala.

Vzájemné sympatie a stereotyp mého dosavadního života. Naprostá absence laskavých ztřeštěností. Toho koření, které dělá život životem, abychom ho užili a ne jen přežili. To vše dohromady. Její kouzlo... No prostě na závěr večera jsme se líbali a bylo v tom tolik něhy a touhy, že nám oběma bylo jasné, že tím to asi neskončí. A opravdu neskončilo!

Chvílemi jsem teď přemýšlel, čím se tak liší od Sandry.

„Na co myslíš?“ zeptala se, usrkla trochu kávy z mého hrnku a opět se opřela o stůl. Moje krátké zamyšlení jí neuniklo.

„Myslím na nás!“ odpověděl jsem, hledíc mlsně do jejího výstřihu.

„A taky na to, že bychom dnes mohli zase trochu zhřešit na Paloučku.“

Palouček jsme říkali našemu pokojíčku, který jsem pronajal v jednom zapadlém hotelu. Když jsme tam přišli poprvé, neubránila se dojetí a poznamenala, že je to tu jako na paloučku. Zelená postel, zelený koberec, všude ticho, jen venku zpívali ptáci.

A od té doby jsme vždy říkali, že jdeme na Palouček. Pohladila mě rukou i očima. Věděl jsem, že bude ráda, když si udělám čas.

„Máš toho dnes docela dost,“ prohodila, když koukla do diáře.

„No, ale myslím, že až zmizí Tupan, můžeme jet.“

Tupan byl ředitel. Tajně jsme mu tak říkali. Dnes by měl vypadnout po obědě.

„Já dodělám výkony za kvartál, ty raději zkoukni provozy ať máme čisté svědomí a klid,“ organizovala dnešní náplň aktivněji než jindy a pustili jsme se oba do práce.

Do kanceláře jsem se vracel těsně po obědě.

Automaticky jsem projížděl známými ulicemi a hlavou se mi honily všelijaké myšlenky. Těšil jsem se na odpoledne s Lindou, ale myslel jsem taky na Sandru. Víím, že mě má ráda, stará se dobře o naše děti a život bez ní a o dětech ani nemluvě, bych si vlastně neuměl představit.

S Lindou to měla být jen malá epizoda. A taky víno tehdy asi vykonalo své. Teď je ale všechno úplně jinak.

Chvilky s Lindou mi dávají novou chuť do života. Prostě jsem se do ní zbláznil. Stokrát si můžu opakovat, že je to vlastně hrozná hloupost takhle Sandru podvádět.

A tak jsme těsně po druhé vyrazili do hotelu a strávili tu krásné odpoledne. Není divu. Linda by byla přitažlivá i v pytli od brambor, natož ve spodním prádle. Moje touha po jejím krásném těle vždy zvítězila nad všemi možnými výčitkami, či obavami. Lehli jsme si na postel, koukali jen tak do stropu a povídali si. Otočil jsem se k ní a pohladil ji na těch nejintimnějších místech. Lehounce se zachvěla a přitulila se ke mně.

„Je mi s tebou moc hezky,“ zašeptal jsem jí do vlasů.

„Chtěl bych s tebou být pořád, chtěl bych si tě vzít.“ Trochu jsem se až zarazil, s jakým klidem a jak přesvědčivě jsem dokázal říct tu poslední větu. Nebyla to úplně pravda. Přece jenom je tu ještě Sandra a děti. A tak jsem raději nechal řečí. Objal jsem ji a užívali jsme si ty chvíle plnými doušky, jak jen si mohou užívat dva zamilovaní.

Ale najednou bylo hodně po desáté a bylo třeba vrátit se do reálu. Oblékli jsme se, ještě dlouze políbili a vyrazili k domovům. Bože, jak ta mě má ráda. Honilo se mi hlavou. Ani na okamžik jsem si nepřipustil, že by z její strany a v jejím chování mohla být jen kapička neupřímnosti. Vysadil jsem ji před jejím bytem a spěchal domů. Myšlenkami jsem byl ještě na Paloučku. Venku už byla docela zima. Hmm, listopad, blesklo mi hlavou a až teď najednou vidím lesklé skvrny.....

Nejde, neposlouchá to. Světla... Strašně to svítí... Nejde se tomu vyhnout. Sakra musím... Pane Bože... Strašná rána a..... Je tady tak málo místa. Kde mám nohy!?

Je mi teplo a nevím co se děje. Chci ven. Nemůžu se ale pohnout. Dlouho je ticho. Je to jako... Já přece musím... Najednou je všude plno lidí. Pane Bože. Co se děje?

Kolem je strašný rámus. Já jsem měl nehodu?! Uvědomuji si, že křičím.

„Strašně to bolí.“

Dva chlapi mě táhnou ven.

„Co je?“

„Co se děje, kam....?“

„Už je dobře,“ slyším a někdo mě drží za ruku.

„Já musím,“ pokusil jsem se vysvětlit.

„Nebojte, to bude dobrý,“ ale to už se mi chce tolik spát. Nemůžu udržet víčka.

No to už bych mohla dělat rovnou v bordelu. Tam bych se alespoň nemusela přetvařovat. Pravidla jsou jasná. Vyspím se s někým, dostanu zapláceno! Tady musím makat, čekat na výplatu a ještě dělat někomu rohožku. Doufám, že to v té kapse najde. Trouba starej. Napsala jsem mu to tam pěkně...

Lebedila si spokojeně Linda. Pochutnávala si právě na skleničce dobrého vína, které jí nalil doma její manžel a zakousla se do chlebičku. Manžel je dobrej, běhá kolem mě, nestará se. Ještě, že ho mám. Měla jsem to v práci skončit už dávno. Nenapadlo mě, že se do mě tak zblázní. Ještě by se chtěl nakonec kvůli mně rozvést. Když bude nejhůř, dám výpověď. Měla dobrý pocit z toho, jak to všechno vyřešila a těšila se, že se konečně v klidu vyspí.

Proč zvoní? Copak nemá klíče? Pomyslela si Sandra a šla otevřít.

„Dobrý den, jste paní Sandra Hantová?“

„Ano,“ odpověděla překvapeně.

„Můžu dál?“

„Víte, já jsem od policie a mám pro vás bohužel špatnou zprávu.“

„Váš manžel měl nehodu a“

„Co je s ním?“ nenechala ho domluvit.

„Váš manžel utrpěl smrtelná zranění...“

Zbytek už vnímala jako ve snu. Identifikace těla, vyzvednout těch pár věcí a svršků.

Vyhodím!...

Všechno to vyhodím!

Prohlédla jen mechanicky kapsy u saka. Co je to za obálku? Mám to vůbec otevírat?

Vždyť už na ničem nezáleží. Přece jen, ale otvírá obálku a rozevívá list papíru. Všechno, co tam stálo, bylo kruté a až příliš tvrdé.

Co ještě musí zažívat? „Milý Eriku,“ začetla se do krutých řádků. „Bylo to s tebou moc hezké, ale já už dál nechci pokračovat v našem vztahu...“

Ne!

Tohle opravdu nechci číst....!

Zmačkala ten odporný kus papíru od nějaké coury. Následující dny byly pro Sandru horší, jako v pekle.

Nejen, že přišla o manžela, přišla také o veškeré iluze. Stále nemohla pochopit, co se vlastně stalo. Jak to, že tady najednou Erik není? Snažila se vybavit si, jak vlastně poslední dobou žili.

Co je to za štětku?!

V hlavě měla nepředstavitelný zmatek. Bezmoc! Zlost! Smutek...

To vše se jí střídavě honilo hlavou. Musel být hodně zoufalej z toho dopisu.

Koho měl vlastně rád?

Miloval tu štětku?

Určitě!!

Jinak by se přece nemohl.... Já tu mrchu zabiju!

Kdyby tady v tu chvíli ona sokyně byla, asi by opravdu přišla o život.

Lindu zpráva o Erikově smrti dostihla hned ráno v práci. Pane Bože, co jsem to udělala?

Proč jsem mu ten dopis dávala takhle do kapsy? Erik byl výborný řidič.

Kdyby to nečetl, nikdy by se mu to určitě nestalo, přemýšlela.

Vyčítala si, že mu všechno napsala takhle v dopise a neprobrala to s ním někde v klidu. Hlavně ať se o tom dopise nedozví ta jeho pipka. Obávala se.

Pohřby nejsou nikdy žádná zábava. Erikův byl o to smutnější, že po něm zůstaly dvě malé děti a zdrcená manželka. To listopadové odpoledne bylo vše ještě umocněno ponurým počasím. Smuteční hosté obestoupili místo Erikova odpočinku. Sandra jen mlhavě vnímala všechny, kteří se přišli s jejím manželem rozloučit.

Jistě tady někde je i ta mrcha!

Nechtěla však ani vědět, kdo to je a vidět ji. Už toho na ni bylo opravdu hodně.

Linda, ta Sandru znala. O to, to bylo pro ni těžší, když jí podávala ruku k projevení upřímné soustrasti.

A tak nejkliďnější a nejšťastnější by byl vlastně Erik. Tedy, kdyby žil... Věřil, že má milující milenku, hodnou manželku, která nic netuší a nikdy se nic nedoví. A užíval by si života naplno. Snad je opravdu někdy lépe nevědět...

Co se tady asi stalo? Pomysleli si dva mladí zamilovaní studenti, když na procházce uviděli u silnice křížek. Mráz jim oběma přeběhl po zádech.

Ještě pevněji si stiskli ruce a byli rádi, že se milují, jsou spolu a ani ve snu by je v tu chvíli nenapadlo, že by tomu někdy mohlo být jinak.

NÁHODY

Štíhlá dívčka, říkejme jí třeba Nikol, stála na železničním mostě a upřeně sledovala pod ním projíždějící vlaky. Byla rozhodnutá skočit. Skočit pod nějaký ten rozjetý vlak a mít od všeho pokoj. Prostě už nechtěla dál žít. Byla přesvědčená, že jí všichni jen ubližují. Doma jí nechtějí pustit s partou na vandr. Její kluk si z ní dělal srandu a dokonce dělal před všema narážky, že má malý prsa. Stejně si asi něco začal s její kámoškou. Oba se poslední dobou chovají nějak divně.

Hlavou se jí míchaly všechny ty křivdy z posledních dní. Nemohla se na nic pořádně soustředit.

Pořád viděla Olivera, svého kluka, jak se pitvoří na její nejlepší kámošku Ninu. A ona, blbka jedna, místo aby A do toho máma...

„Proč si neuklidíš?“ Tohle a pak zas tamto.

„A kam bys jezdila?“

Ne!

Už dost!

Už toho má fakt dost!

Odhodlaně přelezla zábradlí, postavila se na úzkou obrubu a čekala, až pojede další vlak.

Ten její poslední.

Ticho a čekání přerušil zvuk telefonu. Nejprve se nechtěla ani podívat, kdo jí to volá. Když však melodie jejího zvonění nebrala a nebrala konce, vytáhla telefon z kapsy a přece jen se podívala. Číslo neznala.

Po krátkém zaváhání zmáčkla zelený tlačítko.

„Prosím.“

Ozvala se stroze. Z telefonu se ozval docela příjemný mužský hlas.

„Ahoj, tady je David.“

„No a co chceš, Davide? Já tě asi neznám.“

„No, víš....., nemohli bysme si chvílku jen tak povídat? Já jsem na tom nějak blbě a tak jsem zkusil jen tak vytočit číslo.“

„No to je šílený, ale tak povídej.“

Pobídla druhou stranu k rozhovoru a byla docela zvědavá, copak je to asi za troubu.

„Fajn.“